

која је експроприсала сопственика. То целом случају даје посебно обележје. Суд је утврдио да, пошто је подносилац поднео своју представку жалећи се на одлуке немачког правосуђа, а не против Чешке, разматрање судске надлежности *ratione temporis* против ове друге државе начелно није искључено. При овоме се Суд позвао на преседан из случаја Малхоус. Још једном се позвавши на исти преседан и констатујући како подносилац представке нема имање у смислу члана 1. Првог протокола, Суд се овако изразио: „Нада за признање преживљавања старог својинског права, које се дуго није могло вршити, не може се сматрати имањем у смислу члана 1. Првог протокола.“

Суд је у коначном исходу изрекао да у овом случају није дошло до повреде члана 1. Првог протокола. Повратак слике у Чешку не представља повреду права на мирно уживање имања, на које се позвао подносилац представке. Рекло би се да је доктрина тренутног акта у овој пресуди послужила Суду да на њој заснује сопствени закључак и изреку, иако није била од првенствене важности у околностима случаја. Важно је приметити да је Суд преседан Малхоус протумачио као основу за закључивање о сопственој јурисдикцији *ratione temporis*, премда је, како смо видели, одлука у том предмету била у ствари заснована на закључку који се у коначном исходу ослонио на јурисдикцију *ratione materiae*. Радило се о једном диктуму, односно једном делу пресуде чешког случаја, који ће постати веома значајан за јуриспруденцију Суда у овој материји.

Још један примерак у посматраном низу представља пресуда у случају Блечић против Хрватске. Велико веће Суда је тај предмет решило применом приступа о надлежности Суда *ratione temporis*. У питању је било лишење станарског права. Подносиатељка представке је од 1953. била носилац станарског права на стану у друштвеној својини у Задру. Током 1991. је напустила град и отишла код ћерке у Италију. Почев од новембра те године у стану је боравило бесправно усељено лице. Општина је 1992. покренула поступак за одузимање станарског права подносиатељки представке. Тај поступак је пред првостепеним судом окончан 1994. године. Станарско право јој је престало. По жалби је, међутим, другостепени суд дао за право подносиатељки представке, да би 15. фебруара 1996. године Врховни суд Хрватске укинуо другостепену пресуду и оснажио ону донету у првом степену. Подносиатељка представке се обратила жалбом Уставном суду Хрватске, који је ту жалбу одбио 8. новембра 1999. године.

За коментар овог случаја од значаја је чињеница да је Република Хрватска актом о ратификацији инкорпорисала Конвенцију у сопствени правни поредак 5. новембра 1997. године. Као што се види, тај датум пада између оних који представљају датуме одговарајућих одлука Врховног суда и Уставног суда. Проблем је представљало питање кад је правна ствар по хрватском унутрашњем праву постала *res iudicata*. Суд је стао на гледиште